

парцаливъ, който въртѣше единъ камшикъ, повече отъ канапъ, за да се брани. Излѣзе, че е Иванъ Блажния, дошелъ да търси коня.

— Какъвъ си ти стопанинъ, защо не гледашъ коня, — скара му се Василъ. — Я какво си го направилъ — само кожа и кости.

Иванъ Блажния, черенъ, съ рѣдка черна брадица, мълчеше, гузно усмихнатъ.

— Защо не си го хранилъ? Не те ли е грѣхъ?

— Е, бай Василе. Може ли да не го храня. Е, то се знае, таквизъ хамбари, като вашитѣ, ний нѣмаме...

Той си взе коня и си отиде. Но скоро още два пжти презъ сжщото лѣто коньтъ бѣга и се връща въ чифлика. И все тъй го заварваше чичо Митушъ — отвънъ вратника стои, чака.

— Слушай, — каза Василъ на Иванъ Блажния, когато той дойде да го търси. — Ще ти върна паритѣ и ще си взема коня. Нали виждашъ, добитъкътъ наученъ тука, тукъ иска да си седи.

Иванъ Блажния вземаше това на шега, усмихваше се.

— Не се смѣй, право ти казвамъ. Не го гледашъ, бѣга отъ тебе. Азъ ще ти дамъ другъ конь, по-добъръ.

— Не го давамъ азъ, бай Василе, не си давамъ коня, — започна Иванъ, като се раз-